

ဝန်ခင်း

Read on the move

အိပ်မက်တရု

ရယ်စရာ စာပြောင်ပုံပြင်များ

(၁)

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက မင်းတိုင်ပင် အမတ်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ အိမ်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ကြွက်အဖွဲ့အစည်းလေးတစ်မြို့ ရှိသတဲ့ ။ သူတို့ မှာ လူသားတွေနဲ့ မတူတဲ့ အချက်ကလေးတွေ ရှိကြ တယ်။ ကြွက်မို့လို့ လူသားတွေနဲ့ တူနိုင်ပါ့မလားနိုင်ရယ်လို့ စောဒကတက်ချင် တက်နိုင်စရာ ဖြစ်ပေမယ့် ထူးခြားတာက အဲဒီကြွက်အဖွဲ့အစည်းတွေ အများကြီးထဲမှာ ကိုပဲ မတူကွဲပြားခြားနားတဲ့ လက္ခဏာလေးတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းနေထိုင်ကြတာ ဖြစ်တယ်။

နံပါတ်(၁)အချက်။ သူတို့ ဟာ စည်းကမ်းရှိတယ်။ သူတို့ ရဲ့ အနီးအနားမှာ လယ်သမားတွေရဲ့ စပါးကျီ၊ ပဲဂိုဒေါင်တွေ ရှိပေမယ့် စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ဖောက်စားလေ့စားလေ့ မရှိဘူး။ လူတွေ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ ဖိတ်စဉ် ပေါက်ကျနေတဲ့ စပါးတို့ ၊ ပဲတို့ ကိုပဲ ရှာဖွေစားသောက်ခဲ့ကြတယ်။ လူတွေကတော့ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို (ခေါင်းဆောင်စကားလည်း နားမထောင်တော့ဘဲ) ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း တွေကို ဖျက်ဆီးရမ်းကားချင်ရင် အနီးအနားက မင်းတိုင်ပင် အမတ်ကြီးရဲ့ စားဖိုဆောင်ဟာ မျက်စိကျစရာ၊ သွားရည်ကျစရာ ပစ်မှတ်ကြီးပေါ့။ စပျစ်သီးခြောက်တွေ၊ သီဟိုဠ်ဆန်တွေ၊ သစ်ကြားသီးထုတ်တွေ၊ လက်ဆောင်ခြင်းတွေ အများကြီး တန်းစီနေတာပဲလေ။ သူတို့ ဟာ စည်းကမ်းရှိတယ်။ ကတ္တီပါကော်ဇောပေါ်မှာ ပြန့်ကြဲနေတဲ့ စားကြွင်းစားကျန်တွေကိုသာ ရှာဖွေ စားသောက်ခဲ့ကြ

တယ်။

ပြီးတော့ နံပါတ် ၂ အချက်။ သူတို့ ဟာ ညီညွတ်တယ်။ ညီညွတ်တယ်ဆိုရာမှာ ဖားတွေလို စားဖားချင်း ညီညွတ်ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ လူတွေလိုပဲ ‘ဤ’မှန်းသိလျက်နဲ့ အများက မှားပြီး ‘ဂွဲ’ဖတ်နေတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ကြဘူး။ လူတွေချို့မြဲလုပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဒင်နာစားပွဲပေါ်က ချေးဖတ်မိုးခါးရေကိုတောင် သူတို့ က သစ္စာရှိရှိနဲ့ မိုးခါးရေဟာ မိုးခါးရေပါပဲလို့ ပြောတဲ့ အကောင် တွေပါ။ သူတို့ မှာ လေးစားစရာကောင်းတာက တစ်ကောင်က ‘ကကြီး’ဆိုရင် အားလုံး သေသေချာချာ ပြီးဆုံးအောင် နားထောင်ကြတယ်။ စိစစ်တယ်။ ဒီကောင် ပြောနေတာ...။

‘ကကြီး’တော့ ဟုတ်ပါပြီ။ အများ အတွက် အကျိုးရှိနိုင်ဆုံး နည်းလမ်းလား။ အများ အတွက် အန္တရာယ်ရော ဘယ်လိုရှိနိုင်သလဲ။ နိုင်ငံတကာမှာ ရော ဒီလိုပဲလား။ ငါတို့ ရဲ့ ပကတိ အခြေအနေနဲ့ သမိုင်းရဲ့ အတွေ့အကြုံ သင်ခန်းစာက ဘယ်လိုလဲ။

ဟုတ်ပါပြီ။ နောက်ဆုံး လက်မခံနိုင်စရာ မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်တော့ အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် နဲ့ သဘောတူလက်မှတ်ထိုးပေးကြဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး။ လူတွေလို တစ်ယောက်က ‘ကကြီး’လို့ ပြောလိုက်ရုံရှိသေး ။ မရှေးမနှောင်းဆိုသလို ‘ မဟုတ်ဘူး ၊ ယပက်လက်’ပါဆို ဆိုပြီး ချက်ချင်းထ ကန့်ကွက်လိုက်ရမှ လူရာဝင်သလိုလို ဂုဏ်ယူစရာလိုလို ‘ကဖျက်ယဖျက်’ကောင်တွေ သူတို့ ထဲမှာ မရှိဘူး။

အဲဒီတော့ အဲဒီကြွက်အဖွဲ့အစည်းလေးဟာ စည်းကမ်းရှိတယ်။ ညီညွတ်တယ်။ ဒီနှစ်မျိုး ပြည့်စုံနေတယ်ဆိုရင်ပဲ အတော်ချီးမွမ်းစရာ အားတက်ဝမ်းသာစရာ ကောင်းနေပါပြီ။ သူတို့ ရဲ့ ဘဝအဖွဲ့အစည်းလေးဟာ

ဘယ်လောက်များ သာယာချမ်းမြေ့နေကြပါလိမ့်မလဲ။

တကယ်လည်း သူတို့ ရဲ့ ဘဝလေးတွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ သာယာချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ သဘာဝတရားဆိုတာ အလင်းနဲ့ အမှောင်၊ အပူနဲ့ အအေး၊ အကောင်းနဲ့ အဆိုးတို့ ဒွန်တွဲရင်း လွန်ဆွဲနေကြတဲ့ ပဋိပက္ခတရား အစဉ်ကြီး မဟုတ်လား။ ကြွက်လောက၊ လူလောက၊ ဘယ်လောက်ကိုမှ မျက်နှာသာမပေးတာ သဘာဝတရားပါပဲ။

တစ်ညမှာ ကြွက်ကလေးရဲ့ သာယာချမ်းမြေ့နေတဲ့ ဘဝလေးများကို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျဖို့ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးတစ်ခု ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ဝင်ရောက်လာပါတော့တယ်။

ကြယ်ရောင်မလင်း လမင်းမသာတဲ့ ညတစ်ညပေါ့။

မိုက်ရိုင်းထွားကျိုင်းတဲ့ ကြောင်ဆိုးကြီးတစ်ကောင်ဟာ သူတို့ လေးတွေ အိုးစားကွဲသွား ရရှာတဲ့ ကြွက်ကလေးတွေ။ ကြောင်လက်သည်းဝှက်ရဲ့ စစ်ဦးဘီလူး အစွယ်ပြူးပြူး ဒဏ်ချက် ကြောင့် ICU အခန်းထဲမှာ D RIP SET တန်းလန်းနဲ့ ကြွက်ကလေးတွေ အတုံးအရုံးနဲ့ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားခဲ့ကြရရှာပါပြီ။

အလစ်အငိုက်မိလိုက်လို့ ခံစားပေးဆပ်လိုက်ရတဲ့ သွေးကံကြမ္မာပေး ဆပ်လိုက်ရတဲ့ သွေးကံကြမ္မာဟာ သူတို့ အတွက် ကမ္ဘာမကျေစရာပါ။

စတင်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ အခင်းဖြစ်ပွားပြီး ၃ ရက်မြောက်နေ့မှာ ကြွက်အား လုံးရဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ကြွက်လုံးကျွတ် အစည်းအဝေးပွဲကြီးကို စတင်နိုင် ခဲ့ပါပြီ။ ‘လမ်းအားလုံးဟာ ရောမမြို့မှာ ဆုံစည်းကြတယ်’ဆိုတဲ့ စကား လိုပဲ သူတို့ ဆုံစည်းခဲ့ကြပါပြီ။ တစ်ချိန်က ရောမအင်ပါယာမှာ ခေတ် စားတဲ့ ဆီးနိတ်အဖွဲ့ဝင်တွေလိုပဲ သူတို့ အဆင့်မြင့်မြင့် စည်းဝေးဆွေးနွေးခဲ့ကြပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူတို့ ရဲ့ ဆွေးနွေးပွဲကို တစ်ခုတည်းသော ခေါင်းစဉ် အောက်မှာ သာ စည်းဝေးညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ကြဖို့ ပြဋ္ဌာန်းထားတာပါပဲ။ ဒါကလည်း အခြား အခြား သော လောကတွင် (လူ့လောက နတ်လောက၊ ငရဲလောက) လောကပေါင်းစုံရဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟု သုတ၊ သင်ခန်းစာတွေကို ယူပြီး ဒီလို ပြဋ္ဌာန်းလိုက်ကြတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သူတို့ ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခေါင်းစဉ်က ‘မဟာရန် သူတော် ကြောက်မိုက် ရိုင်းကြီးကို အပြီးသတ်ချေမှုန်းသုတ်သင်ရေး’ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အစည်းအဝေးမှာ သဘာပတိကြီးက အမှာ စကား စတင်ပြောကြား ပါတယ်။ ဒေါသတွေနဲ့ လောင်မီးကျနေတဲ့ သူ့ပရိသတ်ကို သတိကပ်ဖို့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောကြားသွားတာပါ။ နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်တဲ့ အခါ...

ကြွက်လောကမှာ ဘုရားတစ်ဆူနဲ့ ဘုရားတစ်ဆူ (ဧကောဓမ္မော) သာ ရှိတဲ့ အကြောင်း။ တရားတစ်မူကတော့ ကိုယ်ချင်းစာတရားသာဖြစ် တဲ့ အကြောင်း။ ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ သာ နေထိုင်ကြရင် ကြွက်ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးစရာအကြောင်း မမြင်ကြောင်း လိုရင်းတိုရင်း

ဆုံးမဩဝါဒ ပေးသွားခဲ့ပါတယ်။

(ဒီနေရာမှာ တော့ ကြွက်လောကသားတွေထက် လူ့လောကသားတွေက အများကြီး သာလွန်သွားတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ လူ့လောကမှာ ဘုရားရှင်တွေလည်း အများကြီး၊ တရားတွေလည်း အများကြီး၊ ဘုရားရှင်တိုင်း တရားတော်တိုင်းဟာ မွန်မြတ်သန့်စင်တဲ့ စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ကိုယ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းတွေ စတာတွေကို အဓိကထား ဟောကြားဆုံးမတော် မူသွားကြတာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ လို့ လည်း လူ့လောကက သာလွန်မြင့်မြတ်ပြီး အဏုမြူပုံးကြဲချတာ၊ နယ်စည်းမခြား စစ်ပြု ကျူးကျော်တာတွေနဲ့ ဂုဏ်ယူစရာ မကောင်းပေဘူးလား။)

သဘာပတိကြီး မိန့်ခွန်းခြွေအပြီးမှာ ပထမဆုံးတာဝန်အရ ပြောကြားတင်ပြလာသူကတော့ အထောက်တော်တပ်က ကြွက်ကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်ပါတယ်။ အထက်တော်တပ်လို့ ခန့်မှန်းနိုင်တာ ကတော့ သူဟာ ရင်ဘတ်မှာ လင်းယုန်တံဆိပ်နဲ့ အထူးအာဏာရ နံပါတ် ၀၀၇ ကို တပ်ဆင်ထားပြီး ယူနီဖောင်းဝတ်ထားလို့ ပါ။

သူက သဘာပတိကြီးနဲ့ သုခမိန်ကြီးကို ဦးညွတ်အလေးပြုပြီး....

‘သဘာပတိကြီးနှင့် လေးစားအပ်ပါသော ရဲဘော်ရဲဘက်အပေါင်းတို့ ခင်ဗျား။ အခင်းဖြစ်တဲ့ ည အရေးပေါ် အစည်းအဝေးမှာ သုခမိန်ကြီးမိန့်ကြားတဲ့ အတိုင်း စီမံကိန်း ၁ ကို ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဆောင်ရွက်ပြီးစီးခဲ့ပါပြီ။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းလို့ ရသမျှ ကျွန်တော်ကပဲ အစီရင်ခံသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ ပိုင်နက်ထဲ ကျူးကျော်သောင်းကျန်းသွားတဲ့ ရန်သူကြီးရဲ့ ဌာနချုပ်ရဲ့ အရှင်သခင်ကို ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ခဲ့ရပါပြီ။ သူ့ရဲ့ ဌာနချုပ်က မင်းတိုင်ပင်အမတ်ကြီးရဲ့ အိမ်ဖြစ်ပြီး သူ့အရှင်သခင်ကတော့

အမတ်ကြီးကတော် ဖြစ်ပါတယ်’

ကြွက်ပရိသတ်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှတော့ ထင်မြင်ချက်၊ ဝေဖန်ချက် မပေးကြသေး။ အထောက်တော် ကြွက်ငယ်လေးက ဆက်လက်အစီရင်ခံ တင်ပြလေ၏။

‘သူဟာ ကြောင်ထီးကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ပါတယ်။ အဝါနဲ့ အနက်ကျားမို့ ကျားနဲ့ တူတယ် ဆိုပြီး အမတ်ကြီးကတော်က လမ်းပေါ်က ခေါ်မွေးစားလိုက်တာပေါ့။ သူ့ရဲ့ အလေ့အကျင့်က ညာဘက်မှာ တစ်ညလုံး ခြံအပြင်ထွက် အလေ့လိုက်ပြီး နေ့ဘက်မှာ တစ်နေ့လုံး ဆိုဖာပေါ်မှာ အသာအမော အိပ်နေတတ်ပါတယ်။ အမတ်ကြီးကတော် ဝယ်ကျွေးတဲ့ foreign made ကြောင်စာ တွေကို ဟန်ပြဿာစားပြီး စာဖိုဆောင်က သားစိမ်း ငါးစိမ်းတွေကိုကျတော့ အာသာငမ်းငမ်း ခိုးစားတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်မျိုးရှိပါတယ်။ စားဖိုဆောင်က အစားအသောက်တွေ ပျောက်တိုင်း ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းလို့ ဆိုပြီး သူ့သခင် အမတ်ကြီးကတော်ကို ကုန်းချောတိုင်ကြားလေ့ ရှိပါတယ်။ သဘာပတိကြီး ခင်ဗျား...

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အနေနဲ့ ဆက်လက်စိစစ်စောင့်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သလို အကြောင်းထူးရင် ထူးသလို အချိန်နဲ့ တစ်ပြေးညီ ဆက်လက်တင်ပြသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

အထောက်တော်ကြွက်ကလေးက စီမံကိန်း ၁ အရ သူဆောင်ရွက်ပြီးသမျှ တင်ပြပြီးသည် နှင့် ဣန္ဒြေရရ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ ကြွက်ပရိသတ်များ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်ကြရပြီ။ ကြောင်ရမ်းကားကြီး၏ အကျင့်စရိုက်များ ၊ သားစိမ်းငါးစိမ်းမက်မောကာ ရယ်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံများက နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ ကြုံခွဲရပြီးပြီမို့ ကြောက်

ဒူးတုန်သူ တုန်ကြ၊ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်ကြရသူ ဖြစ်ကြရနှင့် ရှိတော့သည်။ ။

ကြွက်ပရိသတ်ကြီးကား တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းဖိုးလုပ်နေကြသူများမှ အပ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ထွက်မလာကြ။ အခင်းဖြစ်သော ညအရေးပေါ်အစည်းအဝေးတွင် သုခမိန် ကြွက်ကြီး၏ ‘ကြောင်ဆိုးအား အမြန်ဆုံး စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန်’ဟူသော အရေးပေါ်စီမံကိန်း ၁ ကိုသာ ကြားသိခွင့်ရကြရှာသေး၏။ စီမံကိန်း ၂ကို သူတို့ ကြားသိချင်လှပြီ။

ပညာရှိသုခမိန်ကြီးကလည်း ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ဟု ဆိုကာ ဒုတိယစီမံကိန်း ၂ ကို မပြောကြား ခဲ့သေး။ ကြွက်ပရိသတ်အားလုံး၏ မျှော်လင့်ချက်သည် ပညာရှိသုခမိန်ကြီးထံသို့သာ ဆုံချက်အဖြစ် အားကိုးတကြီး ရောက်ရှိသွားကြတော့၏။

မကြာမီ သုခမိန်ကြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပါပြီ။ ကြွက်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ ဩဘာလက်ခုပ် သံ တဖြောင်းဖြောင်း၊ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဆူညံသွားတော့၏။

သို့သော်...

ပညာရှိဆိုသည် မှာ ကျောက်သားပကတိလိုဆိုလား၊ ဘာဆိုလား။ မြှောက်တိုင်းမြှောက်၍ ခြောက်တိုင်းလည်း ကြောက်မည့် လက္ခဏာမရှိ။ ။ အေးဆေးညင်သာ သိက္ခာရှိစွာပင် ပရိသတ် လက်ခုပ်သံ စဲသည် အထိ စောင့်စားနေလိုက်၏။ သူသည် သုခမိန်အဝတ်အစားကို ဆင်မြန်းထား၏။ သူ့ရင်ဘတ်တွင် ကား ပညာရှိဇီးကွက်ရုပ် အမှတ်အသား ရင်ထိုးတံဆိပ်ကို ထိုးထား၏။

‘သဘာပတိကြီးနှင့် ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမစီမံကိ

န်းကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည်ဖော်ပေးလိုက်တဲ့ အထောက်
တော်တပ်မှ ရဲဘော်များကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိ ပါကြောင်း ပဏာမနှုတ်
ခွန်းဆက်စကား ပြောကြားလိုပါတယ်။

အထောက်တော်တွေ စုံစမ်းထောက်လှမ်းလို့ ရသမျှ
ဒီကြောင်ဆိုးကြီးဟာ လမ်းဘေး ကလေးကချေကောင် တစ်ကောင်ဆို
တာ သေချာသွားပါပြီ။ သားစိမ်းငါးစိမ်း ကြိုက်တတ်တာရယ်၊ ကျွန်
တော်တို့ ဆီက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကြွက်ကလေးတွေ စားရကောင်း
မှန်း သိသွားတာရယ် ကြောင့် ဒီကြောင်ဆိုးကြီးဟာ ဒီနေ့မနက်ဖြန်ဆို
သလို ကျွန်တော်တို့ ဆီကို ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်တော့မှာ အမှန်
ပဲဖြစ်ပါတယ်’

ထိုအခါ ကြွက်ပရိသတ်ကြီးမှာ နဂိုကပင် ကြောက်လန့်နေကြရသ
ည့်အထဲ ပိုလို့ ပင် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွားကြ ရတော့သည် ။ ‘အမလေး...
ကျွန်မတို့ တော့ ပေးစရာလည်း ငွေမရှိ၊ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိတော့ပါ
လားနော်’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ‘ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို
ပစ်ပြီး ဘယ်ထွက်ပြေးကြရရင် ကောင်းမလဲဟင်’ဟု ကြိမ်ကြိရာ ဆော
က်တည်ရာမရ ငိုယို မြည်တမ်းကြကုန်၏။

ထိုအခါ သုခမိန်ကြီးကပင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေကြပါရန် လ
က်ကာပြပြီး တည်ငြိမ် ခံညားစွာ စကားဆို၏။

‘အားလုံး ဘာမှ မပူကြပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော် တွေးခေါ်ကြံဆထားတဲ့ ထိပ်
တန်းလျှို့ဝှက်စီမံကိန်း ၂ ကို အခုပဲ ပြောကြားပါတော့မယ်။
ဒီကြောင်ဆိုး ကြောက်မိုက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရာကို အချိန်မရွေး
ကျူးကျော်လာနိုင်တာမို့ သူလာရင် အားလုံးသိနိုင်ကြအောင် သူလည်ပ
င်းမှာ ချူတစ်ခု ဆွဲပေးပေးထားရပါမယ်။ သူလာတဲ့ အခါ ဒီချူက သတိ

ပေးတဲ့ သဘောမျိုး အသံပေးမှာ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ကိုယ့်တွင်းကိုယ်ဝင်ပြေး ပုန်းခိုလိုက်ကြရုံပဲပေါ့ ခင်ဗျာ’

ကြွက်ပရိသတ်ကြီးမှာ သုခမိန်ကြီး၏ စီမံကိန်း ၂ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းကြောင့် ယခုမှ ပင် ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ကျသွားရှာကြရတော့သည်။ ။ လက်ခုပ်ဩဘာပေးသံ တဖြောင်းဖြောင်း၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံ တချို့ဖြင့် ဝမ်းသာပျော်မြူးသွားကြရလေ၏။

ပညာရှိသုခမိန်ကြွက်ကြီးမှာ လည်း သူ့ပရိသတ်က ခြွင်းချက်မရှိ ထောက်ခံလိုက်သဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပီတိရွှန်းဆုံမျက်နှာချိုချိုဖြင့်...

သို့သော် ပရိသတ်တို့ ၏ အပျော်၊ သုခမိန်ကြီး၏ အပြုံးတို့ ပျော်ပြုံးလိုက်ရချိန်မှာ သိပ်မကြာ လိုက်။ နောက်ဆုံးခုံတန်းမှ ဘုရားလန့်နေရာတွင် နာမည်ရသော ကြွက်ငှက်တို့ တစ်ယောက်က အစည်းအဝေးတွင် အိပ်ငိုက်နေရာမှ ထ၍ ပြော၏။

‘သဘာပတိကြီးခင်ဗျား၊ ပညာရှိ သုခမိန်ကြီး အကြံပြုတဲ့ ဒုတိယစီမံကိန်းကြီးဟာ အမှန်ပဲ ကောင်းမွန်လှပါတယ်။ သဘောတရားရေးရာအရလည်း ကျွန်တော် အပြည့်အဝထောက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရိုးသားစွာ ကိုယ်ချင်းစာတရားအရ (စောစောက သဘာပတိကြီးကလည်း ကိုယ်ချင်းစာတရားအရ ကျွန်တော်တင်ပြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

လက်တွေ့မှာ အဲဒီကြောင်ဆိုး ကြောင်မိုက် ကြောင်ရမ်းကားကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ဘယ်သူရဲ ကောင်းကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ဘယ်သူရဲကောင်းကြွက်က ချူသွားဆွဲပေးမလဲဆိုတာ သိရပါစေ’

ကြွက်ပရိသတ်များ အပ်ကျသံပင် မကြားကြရပြန်တော့။ အထပ်ထပ်အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားကြရပြန်လေပြီ။ သဘောတရားရေးရာ

သုခမိန်ကြီးခများမှာ လည်း လက်တွေ့လောက် စာလုံးက နဖူးတည့်တည့်မှန်ချေပြီ။ မိမိမှာ မိမိဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ အများကောင်းစားရေးစေတနာနှင့် အကြံဉာဏ်ကို ချပြခဲ့ရသော်လည်း သည် ကြောင်ယုတ်ကြောင်ရိုင်း၏ လည်ပင်းမှာ တော့ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ချူသွားမဆွဲရဲခဲ့ပေ။

ကြွက်ပရိသတ်အားလုံးသည် သူလိုပင် ချူသွားဆွဲရဲကြဟန် မတူ။ အားလုံးပင် မချင့်မရဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုဖြင့် ငြိမ်ကုပ်တိတ်ဆိတ်သွားကြရပြန်လေပြီ။ သုခမိန်ကြီး၏ သဘောတရားရေး စီမံကိန်းကြီးကား လက်တွေ့တွင် ရေစုန်မျှောရပြီလား။ သူတို့ ဘဝကို ကယ်တင်မည့် သူရဲကောင်း တစ်ဦးတလေမျှပင် သူတို့ လောကမှာ မထွက်ပေါ်လာနိုင်တော့ဘူးလား။

သူတို့ ဘဝလေးတွေ၏ အသက်၊ အိုးအိမ်၊ စည်းစိမ်းများမှာ မေးခွန်းများ ၊ မရေမရာမှုများ ဖြင့်သာ နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ရတော့မည့်ဆဲဆဲ။

သဘာပတိကြီးနှင့် ရုပ်မိရုပ်ဖအပေါင်းတို့ ခင်ဗျာ’

ရဲရင့်ပြတ်သားသောအသံတစ်ခု။ ကြွက်ပရိသတ်အားလုံး ထိုအသံလာရာသို့ တစ်ပြိုင်နက် တည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ကြကုန်၏။ သူတို့ ၏ မျှော်လင့်ခြင်း အကြည့်များ သည် သာ ဆန္ဒမဲပြားတွေ ဖြစ်သွားကြလျှင် အဲဒီမဲပြားတွေကို ထည့်သိမ်းရန် အသူတစ်ရာနက်သော ချောက်ကြီးကို ခဏငှားရ ပေတော့မည်။

သူတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ နောက်တန်းကျကျ တစ်နေရာမှ မလောက်လေး မလောက်စား ကြွက်လေးတစ်ကောင်။ သဘာပတိကြီးနှင့် သုခမိန်ကြီးကို မတ်တတ်ထ၍ အရိုအသေ ပေးရင်း

...

‘ဒီကြောင်ဆိုး ကြောင်မိုက်ကို အများ အတွက် အသက်ပေးလှူပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ချူဆွဲဖို့ တာဝန်ယူပါမယ်’

ပရိသတ်လက်ခုပ်သံများ ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံများ နားကွဲလှမတတ် ကြားကြရ၏။ ‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ’၊ ‘ဒီကောင် ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေး တယ်’၊ ‘သူ့မိဘတွေ စီးပွားရေး မကောင်းလို့ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာ လေ’စသဖြင့် ဝမ်းသာအယ်လဲနဲ့ စကားများ ဖြင့် ဆူညံလို့ နေ၏။ အား လုံးငြိမ်သက်သွားမှ ပင် ကြွက်လုလင်က...

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သုခမိန်ကြီးကို ညှိနှိုင်းစရာ ၁ ချက်နဲ့ တောင်းဆို စရာ ၁ ချက်တို့ ရှိနေပါသေးတယ်။ အဲဒီ ၂ ချက် သုခမိန်ကြီးနဲ့ ကျွန် တော်တို့ ပြေလည်ညီညွတ်ရင် ဒီကြောင်မိုက်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ချူ ဆွဲလိုက်ပါမယ်။ သုခမိန်ကြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပါသလား’

ပရိသတ်များ ၏ မျှော်လင့်မှုမျက်ဝန်းများက ပညာရှိသုခမိန်ကြီးထံ သို့ မြားဦးလှည့်သွားကြ ပြန်၏။ ထိုအခါ ပညာရှိသုခမိန်ကြွက်ကြီးခမျာ မှာ လည်း မည်သို့မျှ မတတ်သာ။ သဘာပတိကြီးနှင့် ပရိသတ်အကြား၊ မြေကွက်လပ်တစ်နေရာသို့သာ ရဲဝံ့တည်ကြည်စွာ ထွက်ရပ်လာတော့၏ ။

ကြွက်လုလင်ကလည်း ပညာရှိကြီးဆီသို့ကာ ဂါရဝပြုနှုတ်ဆက်လေ ၏။ ကြွက်ပရိသတ်များ သြဘာလက်ခုပ်တီးကြ၏။ ကြွက်လုလင်နှင့် သု ခမိန်ကြီးတို့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လည်တခါခါ အတန်ကြာ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးကြ၏။ မကြာမီ ပညာရှိကြီးနှင့် ကြွက်လုလင်တို့ နှစ်ဦး အား ပူးတွဲ ကြေညာစာတမ်းတစ်ခု ထုတ်ပြန်လိုက်တော့သည် ။

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး လိုက်လျော သဘောတူညီချက်တွေနဲ့ ညီညီညွတ်ညွတ် အောင်

အောင်မြင်မြင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့တာပါ။ မကြာခင်မှာ လည်း ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို ချူဆွဲပေးဖို့ ကိစ္စ ကျွန်တော် ကြွက်လုလင်က တာဝန်ယူလိုက်ပြီမို့ အားလုံးဝမ်းသာကြပါတော့’

ကြွက်ပရိသတ်ကြီးမှာ ဝမ်းသာတက်ကြွစွာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းရင်း အော်ဟစ်ကြ ကုန်၏။

‘ကြောင်ဆိုးကြောင်မိုက် ကျဆုံးပါစေ’

‘သူရဲကောင်းကြွက်လုလင် အောင်မြင်ပါစေ’

အစည်းအဝေး အခမ်းအနားကို ကြွက်ထုကြွေးကြော်သံ နှစ်ချက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်အားရစွာ ပိတ်သိမ်းလိုက်ကြလေ၏။

(၃)

ပညာရှိသုခမိန်ကြွက်ကြီး တွက်ဆမြော်မြင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကြောင်ဆိုး ကြောင်မိုက် ကြီးသည် သုံးကြိမ် သုံးခါ ကြွက်လုလင်တို့ ရှိရာသို့ ဝင်ရောက်ကျူးကျော်စော်ကား လာလေ၏။

သုံးကြိမ်သုံးခါ စလုံးပင် သူ၏ အကြံစည်မှာ အထမမြောက်။ မအောင်မြင်ရှာ။ အစာငတ်၊ ရေငတ်ဘဝဖြင့် လက်ချည်းသက်သက် တပ်ခေါက် ပြန်သွားရသည် ချည်း ဖြစ်၏။ သတိဝီရိယဖြင့် နေထိုင်ကြသော ကြွက်ကလေးများမှာ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်ကြပေပြီ။

အဝေးမှ ကြောင်ကြီး၏ ချူသံကို သဲ့သဲ့ကြားကြားရသည် နှင့် မိမိတို့ တူးထားသော ကတုတ် ကျင်းထဲသို့ ပြေးဝင်ခိုလှုံပြီး ဖြစ်နေကြတော့သည် ။ ကြောင်ဆိုးကြီးမှာ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ကျော်သွား သော်လည်း ပေါ်မလာတော့ပေ။

ကြွက်လေးများ သွေးအေးသွားကြပြန်လေပြီ။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်မြူးထူးနေ ကြ၏။

ကြောင်ဆိုးကြီးကို ခြုံဆွဲပေးလိုက်သော သူရဲကောင်းကြွက်လုလင် လေးကိုလည်း ဂုဏ်ပြုပွဲ ဆင်နွှဲပေးကြလေ၏။ ထိုဂုဏ်ပြုပွဲတွင် ကြွက် လုလင်လေးမှာ သူ၏ ချစ်သူကြွက်မပျိုလေးနှင့် တူစုံနွဲ့၍ ကပွဲဆင်နေ၏ ။ ထိုကြွက်ပျိုမလေးမှာ ပညာရှိသုခမိန်ကြွက်ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော မြေးမလေး ဖြစ်၏။ ကြောင်မိုက်ကြီး၏ ရက်စက်မှုကြောင့် ကြွက်ပျိုမ လေး၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေပြီ။

ယခုအခါ သူတို့ အားလုံး ညဉ့်ယံအလှ၏ အန္တရာယ်ကင်းသီချင်း လေးများကို သီကျူးကာ ဂုဏ်ပြုမီးပုံပွဲဆဲ ဗြုန်းခနဲ ကြောင်ဆိုးကြီးပေါ် က်ချလာ၏။

ခြုံသံဘာသံလည်း လုံးဝမကြားရ။ အားလုံး ကြွက်သေသေနေမိကြ ၏။ သူတို့ အားလုံး ကြောင်ဆိုးကြီးနှင့် လက်တစ်ကမ်းအလို မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးမိကြလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ကြွက်လုလင်က ချစ်သူ ကြွက်ပျိုမလေး၏ လက်ကလေးကို လွှတ်ကာ ကြောင်ဆိုးကြီးရှိရာသို့ ထွက်လာ၏။ ဘယ်သူမျှ မျှော်လင့်မထားသော လုပ်ရပ်ကို ကြွက်လုလင် က လုပ်ပြလိုက်၏။

ကြောင်ဆိုးကြီးအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ ကြောင်ဆိုးကြီးကလည်း ဖက်လဲတကင်း ပြန်လည်နှုတ်ဆက်၏။ ကြွက် ပရိသတ်များ အံ့အားသင့်ငေးမောနေမိကြ၏။ ကြောင်ဆိုးကြီးက မျက်နှာစပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့် လက်ထဲမှ ပါလာသော စပျစ်သီးခြောက်ထုပ်များ ၊ သစ်ကြားသီးထုပ်များကို ကြွက်လုလင်အားပေးကာ ...

‘နောင်လည်း လာပေးပါဦးမယ်ကွာ၊ မင်းလည်း ပျင်းရင် ငါ့ဆီလာလ

ည်ပါဦးဟေ့’

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ။

ကြောင်ဆိုးကြီး၏ ယဉ်ကျေးပျူငှာသော စကား။ ငြိမ်းချမ်းတည်ငြိမ်သော အမူအရာတို့ ကို ကြည့်ကာ ကြွက်ပရိသတ်များမှာ ‘ငါတို့ကလည်း ကြုံဆိုပါတယ်။ အချိန်မရွေး ငါတို့ ဆီ လာလည်နိုင်ပါတယ်ဟေ့’ဟု ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေ၏။

ပညာရှိသုခမိန်ကြီးမှာ လည်း မချိပြုံးနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ‘သူရဲကောင်း လုလင်ရေ... မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ဘယ်အချိန်ထိ မှန်နိုင်မလဲဆိုတာ ငါတော့ စောင့်ကြည့်ရ ဦးမယ်ဟေ့’ဟု တိုးတိုး အခုလို ညည်းနေတော့သည်။ ။

ကြွက်လုလင်မှာ ကြောင်ကြီးလာပေးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို တည်ကြည်သမာဓိ ရှိသော ဝေခြမ်းရေးအဖွဲ့သို့ လွှဲပေးခဲ့ကာ သူ့ချစ်သူ ကြွက်ပျိုမလေးလက်ကိုဆွဲပြီး မီးပုံပွဲနံဘေးမှ အသာထွက်ခဲ့၏။

‘မောင်က ကြောင်ဆိုးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ ခင့် မိဘတွေကို သတ်သွားတာ အဲဒီကြောင်ဆိုးကြီးလေ၊ သူ့အကျင့်ဆိုးတွေ မောင့်ဆီ ကူးစက်လာမှ ဖြင့်...’

‘ကြွက်ပျိုမလေးက ရန်လိုသော မျက်စောင်းကလေးခဲကာ ကြွက်လုလင်ကိုပြော၏။ ကြွက်လုလင်က...

‘မှောင်မိုက်နေတဲ့ တိမ်ညိုတိမ်မည်းတွေမှာ တောင် ဘော်ငွေရောင်လှပတဲ့ ငွေနားကွပ်ကလေး ရှိစမြဲပါ ခင်ရယ်၊ ကြောင်ဆိုးကြောင်မိုက်ဆိုတာလည်း ထိုက်သင့်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်နဲ့ ပညာပေးဆုံးမလိုက် တဲ့ အခါ သူ့လူကိုယ့်ဘက်သား ဖြစ်လာရစမြဲပါကွယ်’

‘မောင်က သူ့လို ငမိုက်သားကို ဘယ်လိုပညာပေးဆုံးမလိုက်တာလဲ၊ ဘာဘနဲ့ မောင်တို့ ညှိနှိုင်းတောင်းဆိုကြတယ်ဆိုတာကရော ဘာတွေလဲ ဟင်’

‘ညှိနှိုင်းချက် ၁ က ကြောင်ကို မောင်က ချူဆွဲပေးရင် ခင့်ဘဘ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ စီမံကိန်း ၃ ဟာ ဘာလဲလို့ မေးတယ်။ မောင်ထင်တာတဲ့ အတိုင်း ဒီကြောင်ကြီးကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းသုတ်သင်ဖို့ ဆိုတာ ဘာက ဖြေလာတယ်။ မောင်က ကလဲ့စားချေ၊ လက်တုံ့ပြန်တာကို အခြေအနေ အရ လက်မခံ နိုင်တော့ဘူး၊ လက်တုံ့ပြန်ကလဲ့စားချေမှုကြီးတွေနဲ့ မောင်တို့ ကြွက်လောကဟာ ကြားထဲက မြေစာပင်တွေကို ဘယ်တော့မှ တိုးတက်သာယာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။

အဲဒီတော့ ရန်သူကို ပညာပေးစည်းရုံးပြီး အကျိုးတူတာ တွဲလုပ်၊ အကျိုးမတူတာ ခွဲလုပ်ရင်း မိတ်ဆွေလို နေသွားချင်တယ်၊ မောင့်ဆန္ဒကို သဘောတူရင် အဲဒီ ကြောင်ဆိုးကို ချူဆွဲဖို့ မောင်တာဝန် ယူမယ်လို့ ညှိနှိုင်းတော့ ခင့်ဘဘက သဘောတူလိုက်လျောသွားတယ်’

ထိုအခါ ကြွက်ပျိုမလေးက...

‘အဲဒါနဲ့ ဒီကြောင်ဆိုးကြောင်မိုက်ကြီးကို မောင် ဘယ်လိုများ ချူသွားဆွဲသွားလိုက်တာလဲ ဟင်’ဟု စိုးရိမ်ရင်ဖိုစွာ မေးလေ၏။

‘ဒါက မောင့်ရဲ့ နည်းဗျူဟာ၊ မဟာဗျူဟာနဲ့ ဆိုင်တယ် ခင်၊ အများက ကြောင်ကို ချူဆွဲပေး ဖို့ ဆိုရင် လည်ပင်းမှာ ပဲ ဆွဲရမယ်လို့ လှေကမ်းထစ် ထင်မြင်ယူဆလိုက်ကြတာကိုး၊ မောင်က ကြောင်ရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဆွဲဆွဲ၊ သူလှုပ်ရှားရင် ချူမြည်ဖို့ သာ အဓိကလို့ တွက်ထားတဲ့ သူ၊ ဒီနေရာမှာ ရန်သူရဲ့ စကားပုံကိုပဲ မောင် ပြန်ကိုးကားရမယ်၊ သူတို့ ကြောင်လောကမှာ ကြောင်ရုပ်နဲ့ ပဲ ကြွက်သေသေ၊ ကြောင်ရုပ်နဲ့ ပဲ ကြွ

က်သေဖို့ သာ အဓိကလို့ ဆိုရိုးရှိတယ် မဟုတ်လား။ မောင်ကလည်း လည်ပင်းမှာ ဆွဲဆွဲ၊ ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ ဆွဲ၊ ချုံမြည်ဖို့ သာ အဓိကလို့ ယူဆလိုက်တယ်။

ဒီကြောင်က တစ်နေ့လုံး အိပ်ပုပ်ကြီးနေတဲ့ အကောင်ဆိုတော့ သူ့ အိပ်နေတဲ့ ဆိုဖာနောက်ကို အသာလေးကပ်သွား သူ့တင်ပါးအနောက်မှာ တွဲလောင်လေး ထွက်ပြုနေတဲ့ ရွှေဥကလေးမှာ မောင့်ချူကလေး သွားတပ်ပေးလိုက်တော့တယ်။ ဒီချူလေးက မောင်ပန်းပဲဖိုမှာ သေသေချာချာ သွားအပ်ထားရတာ။ သူ့သခင်ပါ ဖြုတ်လို့ မရအောင် အာမခံသော့ခလောက်မျိုးပေါ့။ သော့တံကိုတော့ ဒီကောင်ကို ပညာပေးစည်းရုံးလို့ ရတဲ့ အခါ ဖြုတ်ပေးဖို့ မောင်ပဲ ကိုင်ထားရတာပေါ့။

ခင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီကောင်ကြီး သော့ခလောက်တန်းလန်းနဲ့ ဘာအကြံအစည်မှ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ချူတန်းလန်းနဲ့ မို့ မောင်တို့ ဆီ လာသောင်းကျန်းတော့လည်း အစာငတ် ရေငတ်ပြန်ခဲ့ရတယ်။ ညဘက် အလေလိုက်ဖို့ ကျတော့ သော့ခလောက် ချူတန်းလန်းနဲ့ ။ သူ့အိမ်သူနေ ပြန်တော့လည်း နေမထိ ထိုင်မသာ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ဒီကောင်ကြီး အမြင်မှန်ရလာ၊ သဘောထား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာတော့တယ်။

မောင်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်ရေး ဆွေးနွေးကြ၊ ကတိကဝတ် ပဋိညာဉ်ပြုကြ တယ်။ သူ့ကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ မောင့်ဘက်က စပြီး ချူနဲ့ သော့ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။ အခုပဲ ကြည့်လေ။ ဒီနေ့ညဟာ တိမ်ညိုတိမ်မည်းကြီးမှာ ဘော်ငွေရောင် ငွေနားကွပ်လေးကို စတင်တွေ့ရတဲ့ ငွေနားကွပ်လေးကို စတင်တွေ့ရတဲ့ ညပေါ့’

ထိုအခါ ကြွက်ပျိုမလေးက...

‘မောင်ဟာလေ တော်တော်ကတ်သီးကတ်သတ် တွေးခေါ်တတ်ပြီး တော်တော်လည်း သတ္တိ ကောင်းတဲ့ မောင်ပါပဲ’

ဟု ဆိုကာ လက်သီးဆုပ်ကလေးဖြင့် ကြွက်လုလင်၏ နဖူးပြင်ကို မနာအောင် ထု လိုက်လေ ၏။ ကြွက်လုလင်က...

‘အဲဒါကတ်သီးကတ်သတ် အတွေး မဟုတ်ဘူး ခင်၊ နည်းဗျူဟာဆန်သော ၃၆၀ ဒီဂရီ ဖြန့်ကြက်တွေးတောခြင်းလို့ ခေါ်တယ်’

ဟု နိုင်ငံရေးသမားလေသံဖြင့် ဝင့်ကြွား လိုက်လေ၏။ ကြွက်ပျိုမလေးက ကြွက်လုလင်ပျို၏ ရင်ခွင်ထဲမှ လူးလဲထကာ...

‘ဪ... ဒါနဲ့ မောင်ရဲ့ တောင်းဆိုချက်တစ်ချက်ဆိုတာကရော ဘာများ လဲ ဟင်’

ဟု မေး၏။ ထိုအခါ ကြွက်လုလင် ငါးသလောက်ပြီးလေး ပြီးကာ သူ့ချစ်သူအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းရင်း...

‘အဲဒါလား၊ ဒါဟာ မောင့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကိစ္စပါ။ မောင့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ နေ့တစ်နေ့ကျရင် ခင့်ကို လက်ထပ်ခွင့် ဘာပညာရှိ သုခမိန်ကြီးဆီက မောင် တောင်းဆို လိုက်တာပါပဲကွယ်’

ကြွက်ပျိုမလေးခမျာ ရှက်စိတ်သည်းလျက် လက်ကာယုက်ကာ မျက်နှာဝှက်လိုက်ပါတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် သူရဲကောင်းကြွက်လုလင်လေးခမျာ မှာ လည်း နည်းဗျူဟာ၊ မဟာဗျူဟာတို့ ကို ကြံစည် အားထုတ်ရင်း မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသော ညကလေးတစ်ညအဖြစ် မော်ကွန်းတင် ကမ္ပည်းထိုးရတော့ မည် ဖြစ်ပါသတည်း။

အဲမွန်တာရာ

သူရဲပေါ သူရဲကောင်း သူရဲလည်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ချာရာကာသီပြည်ကြီးနဲ့ ခရီးယူဇနာ မနီးမဝေး မှာ တက္ကသီလာ ကျောင်းတော်မဟာကြီးတစ်ခု ရှိသတဲ့ ။ အဲဒီကျောင်း တော်ကြီးကို ဦးစီးဖွင့်လှစ်တဲ့ ဒိသာပါမောက္ခကြီးဟာ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ကြီးလွန်းလို့ ခွန်ပြည်တွေဟာ သူတို့ ရဲ့ သားတွေကို အဲဒီ ကျောင်း တော်မှာ ပဲ ထားကြတယ်...

ကျောင်းတော်ကြီးဟာလည်း စည်းကမ်းစနစ်ကြီးမားလှပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်မယ့် မင်းသွေး မင်းလျာ မင်းညီ မင်းသားများကို သာ ကျောင်းဝင်ခွင့်ပြုပါတယ်။ မင်းဧက္ကရာဇ် တို့ တတ်အပ်တဲ့ အဋ္ဌာရဿ ဆယ့်နှစ်ရပ်ပညာတွေကိုသာ အထူးပြု သင်ကြားပေးပါတယ်။ ဒိသာ ပါမောက္ခဆရာကြီးရဲ့ စေတနာနှင့် ရည်ရွယ်ချက်က တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရမယ့် သူများ ဟာ အရေးကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ သာ နာယက ဂုဏ်ခြောက်ပါး၊ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ ကုံလုံခဲ့ကြရင် တိုင်းသူပြည်သားအများ ဟာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပြီး တိုင်းပြည်လည်း သာယာဝပြောလာလိမ့်မယ်လို့ ဆရာကြီး က ယုံကြည်ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။

သုံးနှစ် သုံးမိုး ပညာပြည့်ဝနိုး မင်းညီမင်းသား အများ ဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်ကြတော့ မယ် ဆိုရင်တော့ ကျောင်းဆင်းပွဲကလေး ပြုလုပ်ပြီး အောင်လက်မှတ် စာချွန် ကျွန်တော့်ကို ပေးအပ် ပါတယ်။

အဲဒီကျောင်းဆင်းပွဲမှာ ဆရာကြီးရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် အထူးဆုတစ်ခုကို ပေးအပ်ဖို့ ကိုလည်း စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပွဲလေးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ပြီး နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့ရှိပါတယ်။ ဆရာကြီးက တိုင်းနိုင်ငံများ အလယ်မှာ မင်းဧက ရာဇ်လုပ်မယ့်သူဟာ သူရသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံသင့်တယ်လို့ ယူဆတတ်တဲ့ သူ ဖြစ်တဲ့ အတွက် "သူရဲကောင်း"ရွေးချယ်ပွဲကလေးကို မကြေညာဘဲ ကျင်းပလေ့ ရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းဆင်းပွဲတွေ အကြိမ်ကြိမ် "သူရဲကောင်း"ရွေးချယ်စမ်းသပ်ပွဲတွေ အခါခါ ပြုလုပ်ခဲ့ ရာမှာ ဒီဿပါမောက္ခဆရာကြီးအတွက် မမေ့နိုင်စရာ ဖြစ်ရပ်လေး သုံးခု (မမေ့နိုင်စရာ မင်းသား လေး သုံးပါး) နှင့် တွေ့ကြုံဆုံဆည်းခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့ သုံးပါးရဲ့ အဖြစ်သနစ်ကို ဆရာကြီးရဲ့ မှတ်တမ်းပေလွှာပြင်မှာ ရွှေကညစ်နှင့် မှတ်တမ်းတင်ရေးခြစ်လို့ ထားခဲ့ပါလေရဲ့ ...

(၁)

အောင်လက်မှတ် စာချွန်တော်တွေ အပ်နှင်းတဲ့ ကျောင်းဆင်းပွဲလေးတစ်ခုမှာ ပေါ့...။

စင်မြင့်ကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ဒီဿပါမောက္ခဆရာကြီးနှင့် ကျောင်းဆင်းမင်းညီမင်းသားတွေရဲ့ ဖခမည်းတော်များ ၊ မယ်တော်များ ၊ ဧည့်သည်တော်များက ထိုင်ကြရပြီး ကျောင်းဆင်း မင်းညီ မင်းသားများကတော့ စင်မြင့်ကြီးရဲ့ ရှေ့ကွင်းပြင်ထဲမှာ တန်းစီပြီး ရပ်နေကြရပါတယ်။

ဒီဿပါမောက္ခကြီးဟာ သင်တန်းပြီးဆုံးအောင်မြင်သွားတဲ့ မင်းညီမ

င်းသားတွေကို တစ်ဦး ချင်းနာမည်ခေါ်ယူပြီး အောင်လက်မှတ် စာချွန်တော် ပေးအပ်ပါတယ်။ အားလုံး အောင်လက်မှတ် စာချွန်တော်ရရှိပြီး တဲ့ အခါမှာ လည်း စင်မြင့်ကြီးရှေ့က ကွင်းပြင်မှာ ပဲ ပြန်လည် မတ်တတ်ရပ် နေရာယူကြပါတယ်။

ဆရာကြီးက သူတို့ ကို ဂုဏ်ထူးဆောင်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရွေးချယ်မှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ နိဂုံးချုပ်သြဝါဒ စကားပြောကြားမှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း မှာ ကြားထားတာကိုး....

မကြာခင်မှာ ပဲ ဆရာကြီးဟာ လက်ကိုနောက်ပစ်ပြီး တပည့်များ ရှိရာကွင်းပြင်ထဲကို ဆင်းလာ ခဲ့ပါတော့တယ်။ မင်းညီမင်းသားတွေကလည်း သူတို့ ဆရာကြီးဟာ သူတို့ နှင့် နီးနီးနာနာ သြဝါဒ စကားပြောကြားချင်လို့ သူတို့ ဆီ ဆင်းလာတာပဲလို့ ထင်မှတ်လိုက်ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး ပြုမူလိုက်ပုံက သူတို့ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။

ဆရာကြီးက သူတို့ အနားကို ရောက်တာနှင့် နောက်ပစ်ထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ကို ထုတ်လိုက်တဲ့ အခါ ဆရာကြီးရဲ့ လက်တစ်ဖက်မှ 'လေဝဲဓားစကြာ'လို့ ခေါ်တဲ့ အစွမ်းထက် လက်နက်တစ်မျိုးကို တွေ့လိုက်ကြရပါတော့တယ်။ အဲဒီလက်နက်အကြောင်းကို စာတွေ့အရ သူတို့ ဆရာကြီးဆီ သင်ယူခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီလက်နက်မျိုးဟာ ပစ်လွှတ်လိုက်တာနှင့် သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ ဦးခေါင်းအားလုံးကို ဖြတ်ပြီးမှ ပစ်လွှတ်သူထံ ပြန်လာတတ်တဲ့ လက်နက်မျိုးပါ။

သူတို့ ဆရာကြီးဟာ စက္ကောမခေါ်တဲ့ စက်ယန္တယားပညာကိုလည်း ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သူ ဖြစ်လို့ ဒီ "လေဝဲဓားစကြာ"ဟာ သူ့ရဲ့ လက်နက်ပုန်းဆိုတာ တပည့်များအားလုံး သိလိုက်ကြပါပြီ။ ဆရာကြီးဟာ အဲ

ဒီ "လေဝဲဓားစကြာ"ကို ကိုင်မြှောက်လိုက်တဲ့ အခါမှာ နေရောင်ကြောင့် ဝင်းလက် တောက်ပြောင်သွားပါတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အိန္ဒြေပျက်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားပြီး အော်ဟစ်လှုပ်ရှား လိုက်သူက "သူရ"အမည်ရှိတဲ့ မင်းသားတစ်ပါးပါ။ သူဟာ နောက်ဆုတ်၊ နောက်ဆုတ်နှင့် လက်ကိုကာပြီး "ဆရာကြီး၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်တို့ ကို သတ်မလို့ လား။ ကျုပ်မှာ ပြန်ခုခံဖို့ ဘာလက်နက်မှ ပါတာ မဟုတ်ဘူး "လို့ ကိုယ့်ဆရာကို စော်ကားမော်ကား အထင်လွဲပြောကြားပါတော့ တယ်...။

ဒီတော့မှ ဆရာကြီးက သူ့ရဲ့ "လေဝဲဓားစကြာ"ကို ပြန်သိမ်းပြီး မင်းတို့ ကိုငါ လက်နက်မျိုးစုံ အတွက် လက်နက်မဲ့ ခုခံကာကွယ်နည်း သင်ထားပေးပြီးပြီ မဟုတ်လား...။ "သူရ"မင်းကိုငါ အစက သူရသတ္တိနှင့် အပြည့်အစုံဆုံး တပည့်တစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်လေ။ ခုတော့ ကိုယ့်မှာ လက်နက်မရှိတဲ့ အခါ တစ်ပါးသူရဲ့ လက်နက်မြင်ရုံနှင့် မဆင်မခြင် သတ္တိကြောင့်လှချည်လားကွာ..." လို့ ကရုဏာဒေါသနှင့် ပြောချလိုက်ပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ သူရဟာ သင်တန်းကာလတစ်လျှောက်လုံး ဓားဓားချင်း၊ လှံလှံချင်း စွမ်းရည်ထက်မြက် နိုင်ပွဲဆက်ခဲ့သူပါ။ သင်တန်းသားအချင်းချင်းလည်း အထင်ကြီး လေးစားခံခဲ့ ရသူပါ။ အခုလို ဆရာကြီးက ပရိသတ်လူဗိုလ်အလယ်မှာ မထောက်မညှာ ဆိုဆုံးမလိုက်တဲ့ အခါ သူ့ကိုယ်သူ အရှက်ရပြီး ဆရာကြီးရဲ့ "လေဝဲဓားစကြာ"ကို အတင်းလုယူ... သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင် လိုက်ပါတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့... သူရဟာ မသေခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်သေပါ့မလဲ။

ဆရာကြီးရဲ့ "လေဝဲဓားစကြာ"ဟာ သူရကောင်းရွေးပွဲအတွက် စမ်း

သပ်ပွဲ ဖြစ်နေလို့ ပါပဲ...။ သူရဟာ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ရပြီး ကျောင်း
တော်မဟာက အမြန်ထွက်ခွာသွားပါတော့တယ်။

ဆရာကြီးကတော့ "သူရ"ရဲ့ အဖြစ်ကို ပမာပြုပြီး အခြားမင်းညီမင်း
သားတွေကို သြဝါဒ စကား ပြောကြားပါတယ်။

"တကယ်တော့ ငါ့ရဲ့ စေတနာက ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်အပ်နှင်းချ
င်လို့ ပါ။ ထိတစ်ရာ မင်းအပေါင်းတို့ ခစားရမယ့် ဘုရင်ဧကရာဇ်ဆိုတာ
သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ "သူရဲကောင်း" တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ လည်း လိုအ
ပ်တယ်။ အခု သူရလုပ်ပြသွားတဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ သူရဲကောင်းတို့ ရဲ့ လုပ်ရ
ပ် မဟုတ်ဘူး ။ ရှက်စိတ်မွန်ပြီး မိုက်ရှူးရဲလုပ်တဲ့ သူကို "သူရဲပေါ"လို့
ခေါ်ရမယ်။ "သူရဲပေါ"လို့ ဘာလို့ ခေါ်ရသလဲ ဆိုတော့ မိမိလည်း အကျိုး
မရှိ၊ အများ လည်း အကျိုးမရှိ၊ အဆင်အခြင်မဲ့ ကြောင်တတ်တဲ့ သူတွေ
ပေါများ လွန်းလို့ "သူရဲပေါ"ကြောင်တယ်လို့ ဆိုရတာပဲ"

(၂)

ဒိသာပါမောက္ခကြီးရဲ့ ဒုတိယအမှတ်တရစရာ ကျောင်းဆင်းပွဲလေး
တစ်ခုဟာလည်း နောက် လေးငါးခြောက်နှစ်အကြာမှာ ရောက်ရှိလို့ လာ
ပြန်တယ်။

မင်းညီမင်းသားတွေကို အောင်လက်မှတ်စာချွန်တွေ ပေးအပ်ပြီး
စင်မြင့်အောက်မှာ အားလုံး တန်းစီရပ်နေကြတဲ့ တပည့်များ ဆီ
ဆရာကြီးက လက်ကလေး နောက်ပစ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့ပြန်ပါ တယ်...
။ တပည့်များ နှင့် အနီးကပ်ဆုံးရောက်လို့ ဆရာကြီးရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို

ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ် လိုက်တဲ့ အခါမှာ ထုံးစံအတိုင်းပဲ "လေဝဲဓားစကြာ" ဟာ နေရောင်မှာ ဝင်းကနဲ ပြက်ကနဲ ဖြစ်သွား တော့တာပေါ့။

ဒီတစ်ပတ် ကျောင်းဆင်းတပည့်များကတော့ ခေသူများ ဟုတ်ကြဟန် မတူပါဘူး။ "လေဝဲဓားစကြာ"ရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကျူတ်မှု စွမ်းပကား လို့ စာတွေ့သိနေကြသူများ ဖြစ်ပေမယ့် မြင်ရုံနှင့် မဆင်မခြင် တုန်လှုပ် သွေးပျက်သွားသူ တစ်ယောက်မှ မပါပါဘူး။ သူတို့ ရဲ့ အတွေးထဲမှာ သူတို့ ဆရာကြီးဟာ သူတို့ ကို ဒီလက်နက်နှင့် ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ့်လို့ မထင် သူတွေပါသလို၊ သူတို့ နေပြည်တော်ပြန်ခါနီး "လေဝဲဓားစကြာ"ပြုလုပ် ပုံ၊ အသုံးချပုံတွေကို လက်တွေ့သရုပ်ပြလိမ့်မယ်လို့ ယူဆသူတွေလည်း အများကြီးပါ။

ဆရာကြီးဟာ "လေဝဲဓားစကြာ"ထုတ်လိုက်ရုံနှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိတဲ့ သူတပည့်များကို စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး ချီးမွမ်းဂုဏ် ယူနေမိပါတော့တယ်။

အဲဒီအခါကျတော့မှ စောစောက သူ့အထင်ကြီးထားတဲ့ တပည့်များ ဟာ အထင်နှင့်အမြင် ပါဝင်အောင် လွဲကုန်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသူပြေး၊ မြေတွင် ကုန်းကုန်းကြီး ဖင်ဘူးတောင်းထောင်သူထောင်၊ မြေမှာ ပြားပြားဝပ်သူဝပ် ဖြစ်ကုန်ကြတော့တယ်။

အဲဒီအခါက ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ဆရာကြီး တွေ့ရတော့တယ်။

အခြားတပည့်များက "လေဝဲဓားစကြာ"နှင့် ဝေးရာကို ပြေးခွာနေကြပေမယ့် တပည့် တစ်ယောက်ကတော့ "လေဝဲဓားစကြာ" နောက် အတင်းပြေးလိုက်ပြီး မီလုမီခင်မှာ ခြင်္သေ့က သမင်ဒရယ်ကို ခုန်အုပ်ဖမ်းသလို လေပေါ်ခုန်တက် ဖမ်းလိုက်တယ်။ မြေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျ

တာနှင့် "လေဝဲဓားစကြာ"ကို သူ့ရင်ဘတ်နှင့် အုပ်ထားလိုက်တော့တယ်။
။ ဆရာကြီးရဲ့ လက်နက်စကြာဟာ သတ္တိအမည်ရှိတဲ့ မင်းသားလေးရဲ့ ရင်ဘတ်အောက်မှာ ရတက်မပွေ့ စက်သေနေတာကို တွေ့ကြရ တော့တယ်။

ဆရာကြီးဟာ မှောက်လျက်သားလဲကျနေတဲ့ သူတပည့်ရဲ့ ဦးခေါင်းနားမှာ မားမားကြီး ခြေစုံရပ်ပြီး...

"သတ္တိ"

"ခင်ဗျာ"

"မင်း ဒီလေဝဲဓားစကြာဟာ ဝါးနဲ့ လုပ်ထားပြီး ငွေမင်သုတ်ထားတဲ့ ဓားစကြာအရဆိုတာ မင်းသိနေသလား"

"မသိပါဘူး ဆရာကြီး။ ဒီတစ်ခါသာ လက်တွေ့မြင်ဘူးတာပါ..."

"ဒါဆို သံမဏိဓားစကြာအစစ်ဆိုရင် မင်းဒီလိုတက်ဖမ်းပုံမျိုးနှင့် ခေါင်းပြတ်သွားမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား"

"ဆရာကြီး စာတွေ့သင်ပြထားလို့ သိပါတယ် ဆရာကြီး"

"ဒါဆို သေမယ်မှန်းသိရဲ့ သားနှင့် မင်းဘာလို့ အတင့်ရဲပြီး တက်ဖမ်းရသလဲကွာ၊ ငါ့တပည့်ရာ ..."

"တက်ဖမ်းပြီး ရင်ဘတ်မှာ အုပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သေတာပေါ့၊ အများ မသေတော့ဘူးပေါ့ ဆရာကြီး..."

သူတပည့်ရဲ့ အဖြေကြောင့် ဆရာကြီးခမျာ ပီတိတွေနှင့် ငေါင်သွားရှာတယ်။ တပည့်ဖြစ်သူရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲထူမပြီး ပွေ့ဖက်လိုက်တယ်။ နှုတ်ဖျားက "အင်း... မင်းမှ သူရဲကောင်း အစစ်ပဲ"လို့ တဖွ

ဖွ ဆိုသည်းနေမိတော့တယ်။

ကျောင်းဆင်းပွဲ အကြိမ်ကြိမ်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဆွဲပေးရသေးတဲ့ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် ရွှေတံဆိပ်ကိုလည်း သူ့တပည့် မောင်သတ္တိကို ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ ဆွဲပေးရင်း အခြားတပည့်များ ရှေ့မှာ ဩဝါဒစကား မိန့်ကြားပါတော့တယ်။

"သူရဲကောင်းဆိုတာ အများ အတွက် အနစ်နာခံသူ၊ အရေးကြုံရင် မိမိအသက်ကိုတောင် စွန့်လှူဝံ့သူကို သူရဲကောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ မောင်သတ္တိလို လူမျိုးဟာ တကယ့်သူရဲကောင်း အစစ်ပဲ ..."

(၃)

ဒိသာပါမောက္ခကြီးအတွက် တတိယတစ်ခါ အမှတ်ရစရာ ကျောင်းဆင်းပွဲလေးတစ်ခုက လည်း နစ်များ မကြာမီမှာ ရောက်ရှိလို့ လာပြန်ပါတော့တယ်။

ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ...။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးဟာ သူ့ရဲ့ "လေဝဲဓားစကြာ"လက်နက်လို့ ကျောင်းဆင်းတပည့်များ ထံ ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဓားစကြာဟာ သူ့တပည့်များ ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပျံဝဲလို့ လာပါပြီ။

ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ... မင်းညီမင်းသားတွေ ဝရန်းသုန်းကား ထွက်ပြေးသူပြေးကြ၊ ပုန်းခိုသူ ခိုကြနှင့် ရာဇအိန္ဒြေတွေ ပျက်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။ အဲဒီအထဲမှာ မှ ထူးခြားသူ တပည့်တစ်ယောက် ကို ဆရာကြီး တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက ကြောက်တတ်လို့ ပြားပြားဝပ် မှောက်နေကြတဲ့ သူ

တွေ အထဲမှာ တော့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သူများ တွေလို မြေကြီးကို မျက်နှာအပ်မနေဘဲ ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်ပြီး သူ့ခေါင်းပေါ် ပျံဝဲ လာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းဆိုသလိုပဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး သူ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အောင်လက်မှတ် စာချွန်တော်နှင့် ပစ်ပေါက်လို က်တော့တယ်။

ရှေးရှေးတုန်းက အောင်လက်မှတ်စာချွန်တော်ဆိုတာ ထန်းဖူးရွက်မှာ ကညစ်နှင့်ရေးသားပြီး သစ်သားချပ်ဘူးနှင့် ထည့်ထားရ တဲ့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးပါ။ အတန်အသင့် မာကြောလေးလံပါတယ်။ အဲဒီ သ ဖ်သားချပ်ဟာ ဝါးနှင့် လုပ်ထားတဲ့ လေဝဲဓားစကြာကို ထိခတ်မိတဲ့ အခါ လေဝဲဓားစကြာ အတုဟာ မြေသို့စိုက်ဆင်းပြီး စက်ရပ်ငြိမ်သက်သွား တော့တာပေါ့။ အဲဒီမင်းသားလေးရဲ့ နာမည်က မောင်ဗျတ္တိ တဲ့ ။

မောင်ဗျတ္တိဟာ လေဝဲဓားစကြာ ငြိမ်သက်စက်ရပ်သွားတာကို ရပ်ကြည့်နေရုံနှင့် အားရ ကျေနပ်သေးပုံမပေါ်ဘူး။ အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကိုရှာပြီး လေဝဲဓားစကြာကို စိမ်ပြေနပြေ ထုနှက်ဖျက် ဆီးနေတော့တယ်...။

အဲဒီအခါမှာ ဒီသပါမောက္ခဆရာကြီးက အပြေးရောက် လာပြီး မော င်ဗျတ္တိရဲ့ လည်ဂုတ်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

"ဟေ့ကောင်။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ ဒီလက်နက်ဟာ ဝါးနဲ့ လုပ် ထားတဲ့ ဓားစကြာ အတုဆိုတာ မသိဘူးလား။"

"မသိပါဘူး ဆရာကြီး။ အခုမှ ပဲ လက်တွေ့မြင်ဖူးတာပါ"

"မသိဘဲနှင့် မင်းအခုလို ကျွန်တော်နှင့် မဖွယ်မရာ ခုခံတာ မင်းအတွ က် အန္တရာယ် သိပ်များ တယ်။ ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိလျက်နဲ့ မင်းစွန့်စားတာ အများ အတွက်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်အတွက်က နံပါတ်တစ်ပါ။ အခုလို စိတ်ပျက်သွား တော့လည်း အများ ချမ်းသာတာပေါ့"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... မင်းဟာ တစ်နေ့မှာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မယ့် အကောင်ပဲ။ မင်းအခုလို မဖြစ်ညစ်ကျယ် လုပ်လိုက်လို့ အကျိုးအကန်း၊ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားရင် ရာဇအင်္ဂါနဲ့ မညီညွတ်လို့ ရှင်ဘုရင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေဗျာ..."

"ရပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်က ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ချင်တဲ့ အကောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ဘုရင် မဖြစ်ချင်တဲ့ အပြင် ရာဇဝင်ကို ပြန်ကြည့်ရင် အဖေနှင့်သား၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ နန်းလုသတ်ဖြတ် နေကြတဲ့ ပဒေသရာဇ်စနစ်ကြီးကိုပါ မုန်းတီးနေတဲ့ သူပါ။"

မင်းသားလေး မောင်ဗျတ္တိရဲ့ စကားကို ကြားရတော့ ဒိသာပါမောက္ခ ခမ္မာ မျက်လုံးနည်းနည်း ပြူးသွားပြီး ဦးနှောက်လည်း နည်းနည်းစားသွားရှာတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ စက္ကောမပညာနှင့် ဖန်တီးထားတဲ့ "လေဝဲဓားစကြာ"လေးမှာ လည်း ပျက်စီးသွားရပြီမို့...။

"ဒါနှင့် ငါ့ရဲ့ လေဝဲဓားစကြာဟာ မြေပြင်ပေါ်ကျပြီး စက်ရပ်သွားတာ သိသိကြီးနှင့် ဘာလို့ ဆက်ပြီး ထုရိုက်ဖျက်ဆီးပစ်ရသတန်းကွာ..."

"လူသတ်လက်နက်ဆိုရင် ကျွန်တော် အလွန်မုန်းလို့ ပါ ဆရာကြီး"

အဲဒီကျောင်းဆင်းပွဲနေ့က ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးဟာ ဩဝါဒစကား မမြွက်ကြား ဖြစ်တော့ ပဲ အောင်လက်မှတ်စာချွန်တော် ပေးအပ်ပွဲကိုသာ ကျင်းပဖြစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။ မင်းညီမင်းသား တွေလည်း ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ် အသီးသီး ပြန်သွားကြပြီး၊ ညချမ်းအချိန် ရောက်တဲ့ အခါ ဒိသာ ပါမောက္ခမကြီးဟာ ပေလွှာစာအုပ်လေး ထုတ်လိုက်တယ်။

နေ့ခင်းက ကြုံလိုက်ရတဲ့ မင်းသားလေး မောင်ဗျတ္တိနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှတ်တမ်း၊ မှတ်ချက်မျိုး ပေးရပါမလဲလို့ စဉ်းစားနေမိတာပေါ့။ မင်းသားလေးသူရနှင့် ပတ်သက်လို့ အဖြစ်အပျက်မှတ်တမ်းကို "သူရဲပေါ"လို့ သူခေါင်းစဉ် တပ်ခဲ့သည် ။ မင်းသားလေး မောင်သတ္တိနှင့် ပတ်သက်လို့ အဖြစ်အပျက်ဇာတ်လမ်းလို "သူရဲကောင်း"လို့ သူခေါင်းစဉ်တပ်ခဲ့တယ်။

အခု မင်းသားလေး မောင်ဗျတ္တိရဲ့ အဖြစ်ပျက် မှတ်တမ်းကိုတော့ သူ ဘယ်လို ခေါင်းစဉ် တပ်မလဲ။ "သူရဲလည်"လို့ တပ်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ အဲဒီကောင်ဟာ သူရဲကောင်းရဲ့ အရည်အသွေး မပြည့်မီတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူရဲကောင်းလို့ ပဲ ယာယီခေါင်းစဉ်တပ်ထားလိုက် ပါတော့ တယ်။

**4th
July
2012
အဲမွန်တာရာ**
